

AZ ÁLOMALATTJÁRÓ

"- A hallgatás hosszú óráit megértük, és fülünk nem telt el süketiséggel. A betegség kezünkhöz simult, miután tisztességgel megvere-kedtünk vele. Lesz erőnk, bár a fájdalom összesűríti a bezárt félelmet. Lesz erőnk, bár mintha az érzetek vastag tamponokon szivárognának, mintha súlyos bútorok és nehéz levegő tölténék meg a lakatlan fejet, mintha kilengene a magas építmény a poros szélben.

Időnként elfogódottság nélkül megtekintjük az időnként egyenes tartást, az izmokat, a tónust. Időnként gondolatok, vagy mondatok, vagy szavak, vagy képek, vagy hangok, vagy szagok támadnak: hogy honnan, hová, miért, az később találgatható, a "támadás" pillanatában viszont engedni kell, követni, rugalmasan, hajlékonyan. Ritkán sikerül.

Lusták vagyunk, kicsinyesek, fásultak, ásító gödrök, pocsolyák, beomlott árkok, langyos kocsonyák.

Mért vitted magad KÍSÉRTÉSEB? Mért ültettél magadra egy nőt, akihez semmi közöd nem volt, akkor amikor /talán/ /már/ valakit sikerült...

/ /? Mert bosszantott a bamba kék borjúszeme, s azt remélted, hogy lovaglás közben leesik a borjú-álarc? Ez tény, de fölösleges tudni.

Legyengített a betegség, valakinek a gyerekesége, ugrottál egyet, lejjebb talán érdekesebb...

Mintha zuhannál, iszol, aztán meghajszolod a nőt, nem vársz semmit, hajnalban vége, pucolnak a kísértetek, tágas napsütés, mindent el kell mondenod neki, a távollevőnek. Zuhanás pedig se le, se föl: mindkét irányba keserves, izzadságos gyalogút. Egyetlen éjjel nem érsz a fenekére.

Sőt: aki megy és látja magát, hígnak találná a sűrű mo-csarat. Csak félfölfelé mehetsz. Ha süllyedni akarunk, elég, ha szépen maradunk, ahol vagyunk. Ami nem jelenti azt, hogy aki megy és látja magát, szüntelen kalandok bajnoka, és színes ceruzával festheti ki minden napját. Ott vannak például az üres szédülések, a tehetetlenség dögevői, az udvariasság fojtó nyakkendője, az elrontott szeretkezések, a gépies simogatások, a hatalom bórszija, az éhség kaparása, az éjszaka hangjai, az ostobaság bulldózerei..." /Micsoda MARKÁNS és EMELKEDETT képek! De miért tűnik ettől rögtön hazugnak, ami csak pontosítani akart? Ez is hazugság. NAGYVONALÚ és SZÉP és ÁLTALÁNOS óhajtott lenni. De le is lepleződött./

A kísértésben milyen szerepet tölthet be saját nadrágja zippzár-húzójának rejtélyes felirata?

Pl.: "SALA".

Egyelőre érintetlen varázsszó, rejtve marad a beavatatlanok előtt, de a kutató szellem már rajtafelejtette szemét, lemerül a mutatott irányban, fölfogja a duzzadó, erős formát, összegyűjti a fehér, nyári anyag elágazó információit, összehasonlítja az idomot a szóval, s nem jut semmire, legfeljebb hívószóvá kondicionálja az értelmetlen örömet.

Hová utazik az autoerotika?

Csakis a mutogatáshoz. Vagyis a kísértésben a nő látványa helyett a saját látványunk a fontos, egy új, idegen szem

nyalakodása, és persze az újonc vonakodása, csodálkozása és dicsérete, etc.

Tehát elbűvölőek ezek a zippzár-feliratok, a magányos pilanatokban elszórakoztatnak, vérbő élményekre emlékeztetnek, talán még a rossz szellemeket is odébbpüskölik a meghívás után /ami az új, kivédhetetlen nemi népbetegségek idején nem árt, ha nem is használ/.

Az álomalattjáró megy és látja magát. Mint /fekete/ párdúc, párban dacol, pár ideget aládúcol /s fekete a lelke, mint egy elszánt és komoly fekete kefe lelke fekete/. Mint vizsla, vizslat, vizsgálgat, vihorászik, vizet zavar, vicsorít a lapos vigaszra. Mint fecske, fecseg, fecsével kedvet, fecskendez kecsességet feneketlen kertekbe, felcsérel kezdetet /közepet s véget/ s feleslegesen fecniket.

Egy kis kielégületlenségért nem megyünk a szomszédba. Apró, hűvös rángások gyülekeznek az alkonyati égen. Mi lesz ebből egy év múlva? Mi lesz 2 év múlva? És 3 és 9 és 10 és 17 és 25 év múlva? És mi lesz holnap?

"Munka" közben túl kevés az idő gondolkodni ezen, "munka" után túl sok.

Miért szükségesek az ún. "összeveszések"? Üdítő az idegeknek a megszokott ingerek hiánya? Fölénybiztosítás/ biztonság/?

Bűn és büntetés borzongató élménye?

Az álomalattjáró nem kezdeményezi az ún. "összeveszést". Előhívja és kibírja. De mintha minden egyes háborúság távolítana. Most pl. "disznó és bunkó" lett a neve, mert bemutatatta neki az "alsó madárfogást" /jobb kéz a combok között átnyúl a csípőt balról megkerülő bal kézért/. Az álomalattjáró úgy véli, hogy az a disznó, aki mondja. Mi

az a disznóság? Fejtse ki minden dolgok tudója. Mi az a bunkóság? Örömmel hallgatná a titok megfejtését, akár itt rögtön, a szökőkútnál, üldögélve a forró padon, szemben azzal a paddal, ahol hozzáért az arcához.

A teljesség kedvéért talán itt kéne befejezni, a pad két végén feszítve, kimérten ilyeneket mondogatva egymásnak:

- Nem érdekelsz.
- Semmi sem jut eszembe, ha rád nézek.
- Nem akarok tőled semmit.
- Menjünk a fenébe.

Persze így csak a legszebb regények jutnak el a végkifejletig, sőt, csak azok jutnak el valameddig, az ún. "valóságban" /kényes és homályos kifejezés/ nemigen fordul elő végkifejlet, inkább düh, alattomos erőszak, évekig elhúzódó gyilkolászás fordul elő.

Ha ebben a durva fényben nézi magamagát és környezetét, ötletes belső masinája előhívja az önfegyelmet, az iróniát és a nyugalmat. Derűsen elmerülhetne e szentháromság családi albumában, amely eredetileg valamiről készült, s most már maga is valami, de mint gyakorlott kívülálló, kilábal magából, elindul a másikhöz, aztán meg/kívül/áll, mert /sajnos/ eszébe jut, hogy ezúttal /tisztán pedagógiai okból/ haragot kell tartania.

Hogy kifárasztja az ostobaságoknak ez a véget nem érő, kemény, következetes láncoreakciója: a tompán, süketen gördülő, majd hamisan koccanó, piros, fehér, zöld biliárdgolyók hülye szórakozása.

Leguggolt az ágyon fekvő másikhöz:

- Most én haragszom, nem te.

Összeölelkeztek.

- Kinevelhető belőlem a disznóság és a bunkóság?

A másik fölugrott, kirohant a házból.

Az aljáró féltette, hiszen a szomszéd ház előtt a járdán keskeny és híg ürülékoszók fölött rajzottak a legyek, s még ezen túl, a városban autók füstöltek, részegek támaszkod-

tak, kiéhezett, sportos bikák köröztek.

Nekivágott ő is, a sprayködös sétálóutcáknak, az ortopéd-napszemüveges, művirággal tűzdelt gyagya-kalapos, púder-ráncbasszedett tereknek, a sörhabos ligetnek, a zsibbadt seggű könyvtárnak.

- Hol vagy?

Elnehezedett fejétől hajlott tartással tért be a másodosztályú talponállóba, ahol lehúzott egy vörös és savanyú nagyfröccsöt. A város másik felén, a kerthelyiségben megtoldotta még kettővel az elsőt, míg figyelte az utcát, hol tűnik fel egy ruha, kék ruha, mert a szín segít a rövidlátónak. Visszagyalogolt a város előzőleg bemutatott felébe, s egy központi helyzetű vendéglő utcai asztalához ülve egy hideg sürt rendelt. ILYENKOR költekezhetett.

- Hol vagy?

Ez fordulópont. Az álomaljáró élvezettel leste, hogy fordulnak elő az orra előtt a különböző fajta-féle vezetők az éles kanyarban /aki ráhajol, aki csűr merészen, aki nagy ívben, aki szögletesen, aki nevetve/. Föltette a szemüvegét és gyönyörűséggel különböztette meg az addig összemaszálódott fűszálakat a liget fái alatt:

- Nem eshet bajod, ha ennyi fű van és fa.

És föld és nap és árvalányhaj.

Kiszálltak az ápolt, családi Trabantból, ki, a széles mezőre, a lusta napsütésre, a térdig érő árvalányhajba, ami szőkén, puhán kócolódott a szélben, mint a fiú nődögélő haja.

Előrefutott, mert most semmi mással nem akadt dolga, csak ezzel a ragyogó gyöngédséggel, a földdel, a nappal, az árvalányhajjal. Elengedte magát, belezuhan a földbe.

Egy testet érzett a teste alatt, egy meleg, barátságos, földdel, nappal, árvalányhajjal összekevert, izgalmas illatú testet, kétségtelenül női testet. Az árvalányhaj

csiklandozta a tenyerét, a tenyere végigsimította az árvalányhaját. A meleg test odanyomta őt az őléhez, s ő is a meleg testhez nyomta az őlét.

Az árvalányhaj erdővárosában hangyák törtettek homályos céljuk felé, piros atkák porzottak a göröngyökön át, kalandor szöcskék villantak. Itt egy kavics, ott egy lyuk. Átláthatatlan élet és mozgás és anyag a tenyérmű láthatáron. És ha lejjebb szállnánk... még lejjebb... és ha feljebb szállnánk... még feljebb... megrészegülnénk ebben a fenti-lenti csodapalotában!

- Gyere már! Ne hülyéskedj! Megyünk ebédelni!

Taknyos kis szavak a szélnek lötytyintve. A tágasság hogy kifakítja sosemvolt-színüket.

- Ha itt maradnék... Nekivágnék... És akkor? A föld, a nap, az árvalányhaj. A források. De mit ennék? Hol laknék? Jó. Persze. Nem látnak, pedig itt fekszem tőlük néhány lépésnyire. Csak kóvályognak, szuszognak, nem tudnak mit kezdeni magukkal. Jó. Persze. Akkor most fölállunk és hazamegyünk.

Beültek az ápolat, családi Trabantba, és hazamentek.

Az elnyomott árvalányhajak egy idő után /valószínűleg/ főlegyenésednek.

Az álomalattjáró megy, és látja magát, amint éjszakánként az erőszak és a tudás párzanak megpattant forró gömbjében.

Tiszta, mézszínű italokat vásárolnak, és csokoládét, s hitetlenkedve nézi a számlát: legalább 1000 frankkal több, mint számolta. Hülyének nézi ez a bajszos, csontosképű francia, mint otthon az elhízott, izzadó eladónők? Azt hiszi, nem tudja, hogy minél nagyobb a blöff, annál jobb? Angolul magyaráz, franciául mutogat, magyarul káromkodik, és nem jut semmire. Barátnője közben kimegy, az álomalattjáró visszapakolja a holmikat a pultra, ácsorog az utcán, követ keres, széthull a kirakat, fut.

Üres utcában lassít le, az utca végén sötétbarna tömeg, képlékeny, szabálytalan hegy, csúcsán várromok, két csonka torony. A "szerpentin" betonkockák imbolygó sora, mert a hegy mintha trágya-hegy lenne, csúszik, omlik, süpped a láb alatt a föld. Drótokba kapaszkodik, négykézláb jut el a színfalak mögé: a tornyok tavat takarnak, s a tó közepén egy acéltornyot /Kejfeltorony?/. Szolgálati csónak viszi a toronyhoz, s már mászna a létrán fül, amikor egy illető ledörmögi:

- Nem tud várni? Látja, hogy jövök! Szálljon vissza a csónakba!

- Dehogy szálllok! Mit parancsolgat? Majd megyek a másik felén.

Nem félt, ebből is látható, pedig fogalma sem volt, mi történik ott fenn. Megállt a vörös arcú, kopott szakállú főnök előtt /annyi bizonyos, hogy főnök, az már bizonytalan, hogy minek a főnöke; bizonytalan és lényegtelen, mint mennyiségi kérdés/, aki egy pillanatra megmutatta női arcát is /sovány volt, aszott, de nyalogatta a száját, ami egyértelműen a felfokozott szexualitás jele/, s ezzel elárulta jóindulatát, hiszen ha eleve nőként mutatkozik be, mindjárt le is fekteti az új fiút, aki aztán undorodva tápászkodik fel a deszkapallóról, mert a sovány nő egyszerűen szakállt növeszt, stb.

"Már vártuk." /Sablonos duma, de jólesik, ha az ember sötétben jár-ke./ "Fiatal barátom, egy ilyen tanult emberre, mint ön, nálunk nagy jövő vár." /Csupa kellemes várakozás: szívszorító./ "Nézzen körül!" /Ezt még megteheti, bár józan gyanakvással fogad minden ajánlatot, pláne a kedvezőt: egy tavat lát, nem túl nagyot, de ragadozókkal bőven ellátottat - balatonka? -, a tó alatt hegyet, málladozót, a hegy alatt várost, tájakat, szóval a világot. Ja, hogy ez itt a birodalmuk. Aha./ "Már ma munkába léphet. A kollégái útbaigazítják, ha esetleg szüksége lenne rá, amit nem hiszek. Megy ez magától is." /Jó, persze, megy magától. De az utazás, ki fizeti az utazást, egyál-

talán: busz, villamos, taxi?/ "Természetesen repülni fog."
/Repülni? Na ja. Így gondoltam én is. De hogy?/ "Kérem,
rugaszkodjon el! Libbenjen, lebegjen, szárnyaljon, egyszó-
val: rugaszkodjon el!" /Most? Itt? Mindjárt? Rögtön?/
"Megérttem gyanakvását, s azt is, hogy uralja e gyanút.
Csak bátran." /Fölösleges, biztos vagyok benne, hogy men-
ni fog. Azt hiszem, eligazodom magamtól is. Tulajdonképpen
már megkezdtem a munkát, délelőtt egy boltban. Fizetik a
délelőttiimet?/ "Haha. Ne aggódjon, barátom. Már kifizet-
tük. Jó munkát! Ég áldja!" /Köszönöm. Viszlát./

Az ég áldja. Föl, egyenesen. Kék. Bármilyen irányban, sima.
A táj, a bútorok, a házak, a társak, a szerető könnyű, át-
hatolható, változékony anyagból van, úgy hívják, hogy:
felhő. Jó játék. És ha egy veréb homlokon szarna?

Csak semmi pánik. Öntudatos ember nem kapkod nyitott tenyér-
rel a fejéhez, nem törli tenyerét a padba, nem mázolja szét
a szürkés masszát szemöldökén, nem ráncigálja elő a zseb-
kendőt, nem dörzsöli a bőrt, nem ellenőrzi loo-szor is,
majd lol-szer, hogy "olyan"-e még, nem újságolja el, hogy
leszarták /izgatás!/, nem elégedetlenkedik, nem szidja a
hatóságokat, legkevésbé a verebeket kíméli, nem érzi magát
rab madárnak /mert tudja, hogy az/ nem ír verset fájdalom-
mából, hanem nyitott tenyérrel fejéhez kap, beletörli te-
nyerét a padba, szétmázolja a szürkés masszát szemöldökén,
előráncigálja a zsebkendőt, dörzsöli a bőrt, ellenőrzi
loo-szor is, majd lol-szer, hogy "olyan"-e még, elújsá-
golja, hogy leszarták /építő kritika!/, elégedetlenkedik,
szidja a hatóságokat, legkevésbé a verebeket, rab madárnak
érzi magát /hogy szabadságra kényszerítse magát/, verset
ír fájdalomából, lottót vesz íziben, hiszen a szar szeren-
csét jelent, kitölti, bedobja: vár.

Elképzelhetné Őket a stúdióban, ELŐTTE, amint cigiznek, isznak, öblögetnek, heccelik egymást, megrocsegtetik a szaxit, pötyög a trombita, bedurrantják a bőgőt, semmi különös, egy nap, mint a többi. És zene. A téma pofonegyszerű kikeményített Coltrane-vicc, didbábolás szűrőgetett bop-alapon. Össze se kell fújni TALÁN. Egy ovis kórus, meg a szólók, ki, mikor, kivel, meddig: kész a tervgazdálkodás. Mehet a buli. Valaki vigyorog. ^{x/1/}A dobos bepörög, rárántanak a válogatott fúvókások, alul Hawkins, fölül Coltrane, középen Miles, de azért a téma az úr.
/Szózenében/ ilyesmi:

NEM meg mond TAM, JÓLeL Áztam ÉJjel,
aLÁ---bad nem LE----LEM.

NEM meg mond TAM, JÓLeL Áztam ÉJjel,
aLÁbad nem LE LEM.

ADD nekeem, ADD nekeem,
ADD nekeem, ADD nekeem,
ADD nekeem, ADD nekeem,
ADD nekeem, Add nekeem...

A fondorlatos, mindenre kapható nagypofájú C. kezdi gurítgatni. ^{x/4/}Állítólag sose unja. Ezt el lehet hinni, mert aki ugyanazt másodszor is elkezd, és be is fejezi, amit elsőre szétcincált és kifulladásztott /persze ezt most holnap játssza/, arról el LEHET HINNI. C. most lezseren futkározik, ráérősen, ficsurabban, mint máskor, passzol Milesnek, aki kisebb lusta maszat után elkapja a dögösebb végét, ^{x/2/}ez már nem vicc, valami búzlik, a dob rádob, dupladili, dupladidi, dilidada, didre dob, dobra did, daDI daDI, anyád, tánc, tánc, dilitánc, tartózkodjunk a széteséstől, meleg, meleg, C. lekezeli, átemeli, megkeveri, kicsavarja, fölrázza meredeken, JUHÉ! ezt kapd el, ne a trottyot, és a JÓ ÜREG /hogya a francba került ide? de jó, hogy került ide/ Hawkins elkapja, ami siklik, csúszik, nyálszánkázik, tenyeres-talpasan magára rántja, megmarkolja, ropogtatja, végig-

smirglizi köbölöblös gurguláján, bebaritonozza, ki se lát-
szik a szaftos koromból, micsoda ünnepi sörszag és dördül-
lések, és meggurítja az öreg is, hogy került ide, hogy dob
ilyet, csörömpöl a nénémasszony, és kívágja föl és le, ki-
vándorlócircuszi esztrádrezelt becsúszás, bálnabarom bőgés,
nyomjad öreg hajókürt, $x/3/$ megkonduznak a jéghegyek, meg-
öszülnek az elhízott rozmárkurvák, illet még nem nyomott
senki a RÉGIEK közül, és lerúgja, mint a szétizzadt gatyát,
ez IGEN, AZT A...huh. Nyugi, nincs ORDENÁRÉ ÁJULÁS, öröm
van, bizonyosság, játék van mindenekfelett, simán és ököl-
beszorítva. Ahogy a nagy ereszedelben szokás, dob marad és
bőgő, csakhogy lötyögés és összefegyvernemi exhibicoini nél-
kül: nyakkendősen, illatozva és részegen röhögve tartja a
tamtamot a két őszállat, didimondókát dobdíbálnak dibdobon
és dupladöngön, és és, és itt a második fejezet, folyton-
folyvást, felpörög és odacsap, kagylózni kell szaporán, a
fiúk földdobódtak, föl vannak dobva, nincs, aki leszedje
őket, oda-vissza, odavissza, $x/6/$ nesze neked Hawk, itt
egy farkanincs tűzes magmás, ondórondő, nyakald be, ha tu-
dod, pöccinti C. úr, de hejába, H. bácsi mennydörgős far-
kat kanyarít, reszketnek az óboák a sarki őserdőben, ha-
rapd meg kis Miles, és rácsücsörít, hegyeset sikít, a le-
gyek a falba kenődnek jugendstilmintának, a porcellán nők
föltrepednek lábköztől négyszemköztig, a trombika fehéren
izzad, C. úr levizeli egy rondolált lázzuhéval, a mikrofonon
fröcsköl az élveteg életlé, a technikusok lerágták kezük-
lábuk, aki itt van, mindenki tudja, hogy ez most, hogy ez
itt, tízévente egyszer /se/, és hogy, meg hogy,
itt a téma, finoman lehozzák a gépet tízezerről, lágy zöld
szőnyeg bolyhosodna a szárnyak alá, földközélbe értek,
ADD nekeem, ADD nekeem,
ADD nekeem, ADD nekeem...
Miles alakuncog, kunkorít, selypít, pattanásos bohóckodás,
meg kell tőle szakadni, Hawk bátyó ledörmögi, rúgd a franc-
ba, itt a vége, C. úr lecsapja, zöttyen a karosszéria, még
mindig nem állunk, Hawk apó fölsóhajt egy megemésztő bugy-

borékban, még Miles is belesustorog, talán C. úr lakkozza be ezt a naplementét, aztán a bőgőt valaki ollóval hangtompítja, s a dobra kerül az ütő, mert itt az idő. Ez lett belőle. x/7/

---

x/1/: A bőgő lelépi a két kapufát, dülöngél, de a pohárból egy csüpp se megy mellé.

x/2/: Na nem egészen. Görcsök is akadnak, kérem. Miles szögleteset köp, az első taktusokban ruvinból vagdalkozik, aztán, aztán, ajándék ez?: megfontolt csoda, elsimulnak a homlokra veszélyes idióta formulák.

x/3/: Mi van? MI van? Honnan tudták ezt előre? Hogy ide bökik a kórust, a fontoskodó kölyökgólyahúzást:

JOBB LESZha bevizezed,

JOBB LESZha bevizezed,

JOBB LESZha bevizezed,

JOBB LESZhabevizezed...

Honnan vették, hogy az ÖREG nyomja majd a legnagyobbat? Hogy EZT kell megstuccolni? Istenke dolga. x/5/

x/4/: A folyékony faszobor. Valóbensosincsvége úr. A félórás lélegzetvétel polgármestere. Az, aki engedi a zenét. Csak megnyitja a csapot. Az ő zubogásától van ez a formás sziget. Nélküle Hawk úr jópofa, jóízű, de nem félelmetes, mert nincs, aki milliárd színes teniszlabdát hajigálna föl előtte, s úgy intézné, hogy ne merjenek leesni egymás pofonaitól.

x/5/: És megintcsak vicaversa, istipisti. C. úr is jobban csillog ebben a nehéz paraszttükörben. Ezt mondják kontrasztnak. Dehát C. és H. nem kontraszt: víz és föld, autó és szekér, Dó és Ti, tűz és tűz, összevissza.

x/6/: Nagy érzéki Saszejűvés: mindenki mutogatja a magáét, de a kezek egymásba kapaszkodnak.

x/7/: Mérmikor annyira? Mert két részben vette föl az olcsó magnó olcsó szalagjára: a dobszólóig az egyik szalag végére, a többit a másik szalag elejére.

Éppen ezt hóhérolta így el. Véletlen?

"- Üvék lettek a lágy víz, a berendezett nyaralóvidék, az éjjelitornyok, az ígéretes csónakok, de legfőképp a teljes égség."

/Kép: alaktalan tó, puha sárga fényben, baloldalt óriásbokor, zöld, piros, mélybarna gömbje, vékony földnyelv a vízben, két, közelebből meg nem határozott állványzat a vízben, hátul párás, szeszélyes erdőcsíkok, és fent, többszörös ragyogással, széles kékkel az ég./

Mindezekon végighúzódik egy barátnő biztos tudatának /birtoklásának?/ vörös fonala. Meghitt kitárulkozás.

Nedvesedő vásznak. Szorongató összhang.

"- A rossz fiú kilépett medréből. Nem hisztek a szemeteknek: megkövesedett bűntény, kíváncsok így felfüggesztve."

/Kép: csontos, szikár férfiarc, haj nélkül, éles, fekete árnyakkal, sárgásszürke tónus, fekete alapon, az orr kihasít a holdas derengésből, ím, ja, hogy ez a faszi nem más, mint Keith Richard, körötte csend, amerre ment s néma belsőség: már tudjuk, hogy a szürkés, szemcsés tekergető alakulatok rendszeres dudorokkal, vagy fehér csomókkal egy bélrendszert tesznek ki. Finom, meleg bél, jótékony hatását nem nélkülözheti a dermedt kéz, csak az alattomos körmökre vigyázz, el ne öntsön a szagos szar./

"- A jó magyar földet jó magyar eső öntözi. Jó magyar anyák hasítékán jó magyar fiúk szőrösödnek ki jó magyar vállal. Jó magyar táncdalok ügetnek jó magyar utcákon csizmák egészséges ropogása mögött. Ne hallgasd el rokonszenved. Hízelegj bátran.

Fuss az életedért."

/Kép: győztes maratoni futó, foszforeszkáló dohánybarnamustársárgában, előrehajol, remegő kezét remegő térdének feszíti, nyakában koszorú, haja csapzott, takarja az arcát, ahonnan vékony sugár ereszkedik a földre, s ott precíz köröcskébe gyúlik, csak néhány alaktalan csomó hökken-ti meg az akkurátus folyadékot - kenyérdarabok? hús? torzsa?/

Jelentkezik a szükség: a hiány éget, mint a pálinka, a kéz rátámad az asztallapra, nyomja, míg meg nem reccsen a váll, s nyál helyett káromkodástorzsálék bukik a szájából ki. A személy, aki nem megy és nem látja magát, feladja a postán a levelet. Újra egyedül.

S ha végetérne ez a szükségállapot? Ha mindenféle állapot? A szakadékba hangtalan hulló kövek közt mintha fekete nevetés öblögetné kiszáradt torkát - valakinek. Nevetni fog, s ez nem elhatározás kérdése, ez a bizonyosság sejtése.

KÉRDÉS: elveszhet-e a nevetés a keléses bőr árkaiban, a fekély horpaszában, a lüktető ágyék barlangos testeiben, és leginkább ama belső FENEKETLEN KÜT sötétjében, elveszhet-e a nevetés? Hová tűnik az elapadt órákból, a poros napokból, a kirepedezett hetekből, a sivatagi hónapokból, amikor jelentkezik a szükség: a hiány éget, mint a pálinka, a kéz rátámad az asztallapra, nyomja, míg meg nem reccsen a váll, s nyál helyett káromkodástorzsálék bukik a szájából ki.

A személy, aki nem megy és nem látja magát, feladja a postán a levelet. Újra egyedül.

És honnan; milyen hónapokból párállik újra elő, melyik héten gomolyog, füstöl, s miért a napból csöppen, hogy az órákért a pillanatokra zuhogjon. Nem is maga a nevetés, csak hőszerű árnyéka elég, hogy megfüröszse a keletes bőr árkait, a fekély horpaszát, a lüktető ágyék barlangos testeit, és leginkább elárassza a FENEKETLEN KÜT sötétjét éneklő fénnel.

És ha csak az árnya látogatja?

Ha már az sem?

Ha csak egyetlen nevetés, mert így a legdrágább?

Egy pók elindul a falon, vagy talán az ablakkereten. Nem is sejti /szokásos fordulat/, hogy mi vár rá. A személy belép, húzza a függönyt be, s egyszercsak, lám /szokásos fordulat/, nedvesen, kedvesen, csak úgy mollékesen, hiába merev a pók a lesen, papuccsal nyomja szét lelkesen: nem lesz többet se lesen, se gyesen.

"Csókkollak előlhátul!

Még mindig az Őszi Illat név jár a fejemben. Valahogy köze van az arborétumhoz, ahol tenyérszi leveleket szántottam, versenyt futottunk, és egyáltalán, össze-vissza rohángáltam, mint egy zabos csikó, mint egy elsőhavas kiskutya, mint egy fenékig tejfő macska.

Úszol a levegőben, alattad ZÖLD fű, nyers harmat, őszi szagok, önfeledt rothadás, erjedő látomás, szálegyenes fák, senki nem érhet utol, hiába röhög rajtad a kirán-

hosszú, nagy éjszakákra és gömbölyű, teljes nappalokra való csönd, fény, szóval ottan kérem meghallgatásra találok. Un coeur."

A lány tejért indult, használt, gyerekes barna kabátban, barna szatyorral, sötét haját hátrakötve, amikor találkozott az álmajárával. Azazhogy ez nem is találkozás, hanem hívás, mert a lány intett a busz megállóból, bátortalanul, piruló tenyérrel, ha van ilyen, a rövidlátó álomalattjának. Az meg a mozdulatból kitalálta, hogy ki hívja, bár vaktában engedelmeskedne egy ismeretlen tenyér jelének is, ami nem a nevelés eredménye.

Persze közös séta lesz, vagy inkább lépegető beszéd, ha van ilyen. Lassan lépnek, mert ritkán adódik érzékeny fül és száj, ritka a tisztelet és az érdeklődés, ritka a gyengétség és a bizalom, ritka az értelem és a szeretet, és főleg ritka mindez együtt, oda és vissza. A lány tehát tejért indult, de ez nem zavarta őket a közös levegőzésben.

Eddig zoknira sem telt neki, most már jó fizetése lesz, ez megnyugtatta. Albérlete is tűrhető, bár esténként víziók törnek föl az autók zajából az elhagyott emeletre.

És ő? Leveleket ír szorgalmasan, dolgozik, rajzol. Minden a helyén van, homályosodik. A tej előkerül a büfé-pultból, nehezeknek a barna táskába. Továbbmehetnek a homály felé.

Előttük egy sötétebb bőrű, festett vörös hajú kéjfiú mereszgteti seggét piros nadrágja feszületében: szaga is van.

Egy lépéssel átlépik a belváros határát, lebuknak a külváros repedezett, füstszagú emésztőgödrébe.

Rozsnyóban zenélne az ódon piactér, ha nem hullafoltok és feliratok lepnék el a falakat. És a Táttra. A porhóba mártott fenyőnyalókák szikrázós búcsús-bódéja. És Krúdy

városa, és hosszú és mély lejtők, az egyszerű, egészséges, tömör élet sima kapui. Elfelejtett vidék. Már, hogy fagyott a kő.

Alkonyodik, ez kényes pillanat. A fehér kereszt innen is fehér, de menjünk közelebb. Oldalt fanyar pírak a házon, narancssáv az ég alján, a levegő tömör levegőből, ezek ketten óvatosan lépnek a sziklán, nehogy összetörjék. Alkonyodik, ez kényes pillanat. Nagyobb a füstszag, az elhagyatottság, a házak támaszkodnak, mégis erődk. Itt valahol malmok voltak. Klánszik fahangjuk és vishangjuk: lyuk a tájban. Innen még kecskét is látni, kertben ügyködő embert. A legutolsó padon szokott üldögni, ott kevésbé zavarják.

És mit tesz, ha hirtelen elviselhetetlen lesz az élete?

A lány bezárkózik. Az áljáró dühödten beleveti magát, testben és lélekben, zuhan.

Ha minden percben örömmel csinálhatná a dolgát, vagy örömmel várakozna, hogy csinálhassa... Hülyeség.

A kilátó alkalmat ad a tájművészetre: a királyi párt körbe lehet tekerni papírszalaggal, s aztán egy nagy és nemes és vidám elhatározással a völgybe lehet hajítani a papírtekerest, hogy megteremtse az összeköttetést a pár és a város között. A papírsajna elszakadt útközben, így a kísérlet történelmietlenül minősült. A galambok szőtteknek története megragadja a lányt, valamire érdemesnek tartja. Köztudomású, hogy a galambok egyéni mintákat szőnek a térbe, a csapat ideiglenesen kihúzó tagjai is részt vesznek a műben. Erről tehát fölösleges hosszan írni. De talán jobb lenne.

A félelem megeszi a lelket. Csak könnyedén, bátran, örömmel. Az éjszaka belekapott a park fáiba, a karcsú torony mintái kialudtak, csak megassága szolgált híven.

A munkatársak közül ki a legszabadabb, s mennyire lehet az, és mi a hazugság abból, ami róla tudható. Megállnak.

Itt a lépegetés vége, ha van ilyen. Még majd találkozunk.
Jó.

Az ajtóra ragasztott kép mintái tovább szaporodnak a
sötétben.

"...A MUNKA az persze más: de azt 1.000.000-ból 1 végez-
het Korunk Kedvezőtlen Körülményei Között.

Ma van táppénzességem második, s egyben utolsó napja.
Hallgatom a rádiót, az előbb pösöltem, s ahogy magamra
néztem, elképzelődött /tőlem függetlenül/, hogy mi lenne,
ha... megsebesülnék, pont ott, a nemi szervemen. Elképze-
lődött, hogy meglátogatsz a kórházban, aztán az, hogy ha-
zaengednek és én simogatlak téged, te meg sírsz, hogy nem
simogathatsz engem.

Könnyes egy történet, nem?

Dehát mi múlik ezen?

Minden, nagyon sok, éppenhogy valami, majdnem semmi.

A szenvedély rabjának öröm az, ami a rab szenvedélyének
rabság?

Tegnap megnéztem harmadszor "Maria Braun házasságát".

Könnyes történet ez is, könnyes és nevetnivaló.

Jeligénk:

- ÉN A CSODÁKAT TENNI SZERETEM, NEM VÁRNI.

És:

- NÁLAM A TUDAT JÁR ELŐL, A VALÓSÁG KULLOG UTÁNA.

És:

- KIS SZERELEM, KIS VALÓSÁG, NAGY SZERELEM, NAGY VALÓSÁG.

Mindezek feliratok egy utópikus katedrálisban, ami itt és
most felépíthető, de fel is gyújtható egyetlen gyufaszál-
lal.

"Nagy hülye lehetett, aki kitalálta - mondta Pat,

- Mégsem helyes, hogy egy szál gyufával "mindent" meg le-
hessen gyújtani." /Boris Vian: A tűzoltók/"

"...ma megpróbáltam megszerezni a mosiból Hanna Schygulla /Maria Braun/ arcképét; nem sikerült. Holnap megint megpróbálok, talán a pénztárosnő engedékenyebb, mint a ruhatáros. A kép hasonlít legjobb pillanataidra. Ki festhette? Fény és rugalmasság, csillogó árnyék. A szája sírni, nevetni készül, de leginkább csókolózni. A szemében tömény élet, szeretet, körülötte keserű kis árkok: ott folyik ki a fájdalom. Orra egyenes, homloka tiszta. A fején villogó, kényes kucsma: maga a MŰSÉG, néhány sístengően fényes szőrszállal, nagy, nagy sötét, puha bozonttal."

Davis király, néger király, vágatna trombitán, körötte csend, amerre ment, s válogatott bitangok. Ő inkább hallgat.

Megteheti: lehet 25 éves és lehet 45, arca-teste izom-ideg, lehet professzor és lehet aranyifjú, rózsaszín és fekete.

Bőrnadrágja feszül, ernyed, fehér dzsekije James Deannek gyűrődik. Kitalálta ezt a zenét, ezt az éjjeli üvegütés-zenét, ezt a hideg villanypoklosságot, ezt a szívritmus-teniszt acélban és közönyben, ezt a mindentudó borotvás vagányságot, ezt a csempézett vágóhídon füttyörészést, kitalálta ezt a zenét, ez az övé.

Leccapolta a mazochizmust, a lenyalt hajú erotikát a bluesból, a zörgő csontok kellene neki, ez az övé.

Egy roppantással kinyomta a bopmadárka meleg beleit, neki a vergődés kell, ez az övé.

És a jeges coolcsöveken mindig forró nyál habzik, neki kell a láz is, ez az övé.

Hallgat. Fölemeli a trombitát, ezüst jelek rajta: hold és csillagok. Nem fújja meg.

Mindenki neki dolgozik. A basszus súlyos, tompa zuhanásai.

A neonban vibráló dob. A gitár kisiklások. Az övé. Ő körbejárja, ami az övé. Biccent. Ritmust lóbál az orgonistának. A földet nézi, nehogy megfaggyon. Megsimogatja a dobos fejét, nehogy leüsse a láb. Mit szórakozik ez itt.

"Mingyárt elélvezek. Csak azért nem élvezek el mingyárt, mert nagyobb élvezet nem elélvezni mingyárt, mint elélvezni mingyárt."

Magányos, mint egy TV-torony. Túl sok köze van. Ezért hord sötét szemüveget. Hogy ne lássák őz-szemeit a védtelen ragadozónak. Jól van. Megfújja halkan, nagyon halkan.

A közönség levegőt vehet. Már úgy állt a dolog, hogy ez itt eltünteti a zenét a zenében, hogy ez itt mindent megtehet.

De végül ennek is csak bele kell fújni a trombitába, mint a többi szerencsétlen, közönséges trombitásnak.

Jól van, most már olyan, mint mi. Azért AZT nem felejtjük el neki.
